

[Clara Munck.]

tager den største del af forsørgelsen, og det er klart, at da vi inden for det konservative folkeparti altid har haft den opfattelse, at man ikke skal straffe dem, der har sparet noget op, ser vi med sympati på denne virkning af overenskomsterne. Men da vi ikke i dag kan skaffe én plads mere, mener vi ikke at kunne medvirke til, at det nu skal være obligatorisk, at der inden 2 år sluttet overenskomst med alle hjem.

Det er allerede sagt af det ærede medlem hr. P. E. Eriksen, at vi har en række ganske fortrinlige institutionspladser her i landet, der ikke blot er oprettet, men også drives af private kredse. Jeg kan f. eks. pege på hjem drevet af diakoner og diakonisser. Vi kan nævne Diakonissestiftelsens meget anerkendte plejehjem. Vi kan pege på en lang række andre hjem, der ikke ønsker overenskomst med en kommune, hvor hjemmene netop understreger, at de har haft en idé, et mål med at oprette disse hjem, og at de ikke beder det offentlige om midler dertil, i den udstrækning de selv kan skaffe dem ad anden vej, hjem, der bliver drevet af og som medarbejdere har personer, for hvem dette er en livsgerning. Nu kommer vi så her med et lovforslag og siger: det kan ikke finde sted længere, nu skal også disse kredse tvinges ind i denne statsdirigering og kommunale kiggen-efter, denne offentlige betalingsform, for det passer altså den højtærede socialminister.

Jeg tror, at det, vi opnår ved en lov af denne art, er, at nogle af de kredse, som i dag måske ville være i stand til at hjælpe os, hvis en byggetilladelse ellers kunne opnås af den højtærede boligminister, til at få pladser, vil sige: så kan vi lige så godt overlade det hele med det samme til det offentlige; der er ingen særlig anledning til at samle midler ind, når vi bagefter er tvunget til at underkaste os alt det, der ligger i overenskomsterne. Vi ved alle, at når man først er kommet ind på en vej, går man videre, og så tror jeg som sagt i modsætning til det ærede medlem hr. Niels Mørk, at vi får færre muligheder ved at gennemføre foranstaltninger af denne art, sådan som situationen ligger. Så kan man selvfølgelig sige: nå ja, men alle de mennesker, der gerne vil gøre noget godt, kan så gøre noget andet godt.

Men går vi så videre i lovforslaget, finder vi den paragraf, der taler om omsorgsarbejde. De, der ikke nu kan bygge hjem eller ikke har mulighed for at virke her, udfører i dag på mange områder et hjælpe-, støtte- og omsorgsarbejde for ældre og svagelige. De gør det ulønnet; de gør det, fordi det er led i deres syn på tilværelsen. Nu kommer så den højtærede socialminister og siger: jeg har ganske vist ikke mange penge, men jeg vil dog sætte 1 mill. kr. af; så kan kommunerne begynde at betale omsorgsarbejdet; og så vil jeg refundere 50 pct. — vi vil da nok senere se millionen stige. Nu ved jeg ikke, om det kun drejer sig om private menneskers omsorgsarbejde. I Københavns kommune og i Frederiksberg kommune bruger vi ca. 1 mill. kr. allerede i år til omsorgsarbejdet alene ved at udstede billige sporvognskort til invalider og folkepensionister. Det synes vi i disse to kommuner er et godt omsorgs- og forsorgsarbejde. Det forhindrer, at de ældre og svagelige bliver siddende hjemme; nu kan de komme omkring. Jeg ved ikke, om den højtærede socialminister vil bruge sin million til at refundere dette beløb.

De større kommuner, der har lokaler til rådighed, yder derigennem hjælp og støtte til klubarbejde, idet man bruger enhver mulighed for at stille kommunale foranstaltninger til rådighed. Er det meningen, at dette nu også skal betales? Hvis vi f. eks. stiller lokaler til rådighed, har vi en kreds af medborgere, kvinder og mænd, som kommer dér og gør et arbejde for, at de ældre og svagelige skal befinde sig godt. Skal vi nu sige til dem: hvad vil I i fremtiden have i timen for at være med til dette arbejde? Jeg tror ikke, vi skal ind på en forfladigelse her. Jeg tror, vi skal koncentrere os om det, der er afgørende for situationen i dag: hvordan skaffer vi plejehjemspladser, hvordan skaffer vi alderdomshjemspladser, og hvordan letter vi vejen for dem, der vil hjælpe os med at få disse foranstaltninger gennemført?

Jeg vil derfor spørge den højtærede socialminister: hvad er der blevet sat i gang af byggeri af denne art, siden den højtærede boligminister indførte sit byggestop? Her i hovedstadsområdet, hvor vi jo står med næsten det allerstørste savn, fik jeg af den højtærede socialminister i november 1962 at